

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Селена Сардотін, сидючи в залі нарад Цитаделі асасинів, стомлено відкинулася на спинку стільця.

— Уже по четвертій ранку, — мовила вона, закидаючи одну голу ногу на другу під масивною стільницею і поправляючи складки червоної шовкової сукні. — Справа має бути важливою.

— Якби ти не читала до ранку, то, либонь, і не була б такою змученою, — огризнувся юнак, який сидів навпроти.

Селена нехтувала його, розглядаючи четвірку інших присутніх у цьому підземному приміщенні.

Усі четверо були чоловіки, і набагато старші за неї. Усі як один старанно уникали її прямого погляду. Остуда, геть не пов'язана із численними протягами в кімнаті, торкнулась її спини.

Селена вишколила обличчя до ідеально нейтрального виразу, роздивляючись плекані нігті. За цим довгим столом зібралося п'ятеро асасинів, включно з нею самою, — п'ятеро із сімох найдовіреніших компаньйонів Аробінна Гемела. Відтак справа була безсумнівно серйозною. Селена зрозуміла це від моменту, коли покоївка загрюкала в її двері, настирливо вимагаючи, щоб вона спускалась, не зволікаючи на вдягання. Коли викликав Аробінн, його

не змушували чекати. На щастя, її нічне вбрання не поступалося вишуканістю повсякденному — і ціною також.

А проте, єдина з-поміж присутніх дівчина, на додачу ще й шістнадцятирічна, не могла не дбати про відповідність декольте. Власна врода була для Селени зброєю, яку дівчина звикла тримати нагостреною, але часом це бувало і її вразливістю.

Аробінн Гемел, ватажок асасинів, сидів на чолі столу, вогняне волосся виблискувало у світлі скляного канделябра. Він зирнувся із Селеною, нахмутив брови над сріблястими очима. Можна б списати все на безсонну ніч, утім Селена ладна заприсягтись, що її наставник незвично блідий. Від цього живіт скрутило від тривоги.

— Грегори спіймали, — сказав нарешті Аробінн. Ось і пояснення, чому на зібранні бракує одного з учасників. — Його місія виявилась пасткою. Тепер його тримають у королівських темницях.

Селена видихнула через ніс. То заради *цього* її розбудили?

Вона тупнула м'якою туфелькою по мармуру підлоги й мовила:

— То прикінчи його.

Грегори їй усе одно ніколи не подобався. У десять років Селена почастувала його коня пакунком цукерок, а Грегори за те метнув кинджал їй у голову. Селена, звісно, впіймала той клинок і послала назад, назавжди перекресливши щоку Грегори шрамом.

— *Прикінчити* Грегори? — скинувся Сем, юнак, який сидів ліворуч від Аробінна, на місці, яке зазвичай відводилось Бенові, другому за старшинством в ієрархії після Аробінна.

Селена прекрасно знала думку Сема Кортланда про свою особу. Знала, відколи вони були ще дітьми, від

моменту, коли Аробінн прийняв її і оголосив на загаль, що саме її, а не Сема віднині вважає своєю протеже й наступницею. Утім це анітрохи не заважало Семові робити її капості на кожному кроці. І нині, у сімнадцять, на рік старший за неї, Сем досі не забув і не пробачив їй свого навіки другого місця.

Побачивши Сема на Беновому місці, Селена найжачилась. Бен його напевне задушить, коли повернеться. Або ж вона заощадить Бенові час і зусилля й любесенько зробить це сама.

Селена поглянула на Аробінна. Чому *він* не гримнув на Сема за те, що той уместився на Беновому місці? Аробіннове обличчя, досі вродливе, попри те що волосся вже присипало сивиною, залишалося незворушним. Селена ненавиділа цю непроникну маску, і найбільше через те, що контроль її власних рис (і вдачі) досі лишався тяжким завданнячком.

— Якщо Грегорі спіймали, — Селена, заправляючи за вухо пасемко довгого золотавого волосся, навмисне тягнула слова, — то протокол простий і зрозумілий: послати підмайстра підсипати щось йому в їжу. Нічого жорстокого, — додала вона, коли чоловіки в залі помітно напружились. — Рівно того й стільки, щоб він замовк раніше, ніж зможе заговорити.

А Грегорі, втрапивши до королівської катівні, справді міг заговорити. Більшості злочинців, які туди потрапляли, вже не судилося повернутися. Живими. Або принаймні у впізнаваному вигляді.

Розташування Цитаделі асасинів було старанно утаємничене — Селену й саму з дитинства вчили тримати його в секреті до останнього подиху. Та навіть якби вона видала цей секрет, ніхто ніколи не повірив би, що

елегантний маєток на дуже респектабельній вулиці Ріфт-голда слугує домом для найвправніших у світі вбивць. Де й шукати кращого сховку, як не посеред столиці?

— А що, як він уже заговорив? — з викликом поцікавився Сем.

— А якщо Грегорі вже заговорив, — відповіла вона, — то вбити всіх, хто його почув.

Карі Семові очі спалахнули, коли Селена подарувала йому ледь помітну усмішку, яка завжди його бісила. Потім вона розвернулася до Аробінна.

— Але для такого рішення тобі не треба було витягати нас усіх у цю залу. Ти вже віддав наказ, хіба ні?

Аробінн кивнув, стискаючи губи в нитку. Сем удавився запереченням і втупився поглядом у тріскотливий вогонь каміна. Полум'я висвітлило тонкі й елегантні риси Семового обличчя — обличчя, з яким, як чула Селена, юнак здатен був заробити чималі статки, якби пішов стопами своєї матері. Утім Седова мати незадовго до смерті вирішила залишити його з асасинами, не з куртизанками.

Запала тиша, проте коли Аробінн шумно вдихнув, у Селени заревіло у вухах. Щось було не так.

— Що ще? — запитала вона, подаючись уперед.

Решта асасинів понурила погляди, вивчаючи стіл. Хай там що сталося, вони вже про це знали. Але чому Аробінн не розповів їй першій?

Сріблясті Аробіннові очі набули сталевого блиску.

— Бена вбито.

Селена вчепилась у підлокітники свого стільця.

— Що?

Бен... Завжди усміхнений *Бен*, асасин, який тренував її не рідше за Аробінна. Бен, який колись збирав її розтрощену правицю. Бен, сьомий і останній член внутрішнього